

Arrest

nr. 102 645 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. VANHEE *loco* advocaat P. STAELENS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2011 verklaart de verzoekende partij, van Somalische nationaliteit, België te zijn binnengekomen.

Op 4 mei 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij reeds op 16 december 2008 geregistreerd werd in "BAH BUDAPEST", te Hongarije.

Op 17 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39ter).

Op 21 juni 2011 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: Dublin-II-Verordening).

Op 22 juni 2011 stellen de Hongaarse autoriteiten de Belgische autoriteiten in kennis van het gegeven dat de Dublin-II-Verordening geen toepassing vindt, daar de verzoekende partij ingevolge zijn ingediende asielaanvraag in Hongarije op 15 december 2008, op 24 april 2009 als vluchteling werd erkend.

Op 26 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 27 februari 2012 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 80 168 van 26 april 2012.

Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten M. J. B.(...)
geboren te (...), op (in) (...)1991
van nationaliteit : Somalië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26.04.2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Op 11 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

In het kader van artikel 3 EVRM verwijst de verzoekende partij vooreerst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 1 augustus 2012 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Bij arrest van 7 februari 2013 met nummer 96 683 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Door louter te verwijzen naar deze aanvraag maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Voorts verwijst de verzoekende partij naar de opvang van Somalische vluchtelingen in Hongarije. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar een rapport van UNHCR van 2010. In casu brengt de verzoekende partij geen enkel element bij en verwijst hij enkel naar het UNHCR rapport van 2010. Dit verslag kan niet als een recent verslag beoordeeld worden, daar het betrekking heeft op feiten uit 2009 en in het rapport zelf wordt aangegeven dat hetgeen grondige studie is van het fenomeen van dakloosheid van vluchtelingen in Hongarije of van de oorzaken ervan.

Daarenboven heeft de verzoekende partij hetzelfde argument in haar asielaanvraag aangevoerd. Bij arrest van 26 april 2012 met nummer 80 768 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. In voornoemd arrest wordt aangegeven dat "De verwerende partij betwist niet dat er zich problemen kunnen voordoen met betrekking tot erkende vluchtelingen in Hongarije, maar dat de essentie in de zaak van verzoeker er in bestaat dat hij zich niet heeft gewend tot de Hongaarse autoriteiten alvorens zich te wenden tot de Belgische asielinstanties Verder wijst de Raad erop dat het rapport dat van maart 2010 dateert uitdrukkelijk stelt dat het maar een beperkte draagwijdte heeft (p. 1):

"Dit rapport wil geen grondige analyse geven van het fenomeen van de dakloosheid van vluchtelingen in Hongarije of van de oorzaken ervan. Het is een poging om een snapshot te bieden van de situatie van sommige vluchtelingen, voornamelijk Somalis, die geen adequate huisvesting hadden in Budapest, en dit naar aanleiding van een onderzoek gedurende zes weken op het einde van 2009. Verder onderzoek is noodzakelijk om het fenomeen te begrijpen, de implicaties ervan en hoe het andere vluchtelingengemeenschappen betreft.

Het onderzoek is gebaseerd op vijftien diepte-interviews met individuele dakloze vluchtelingen in Budapest, die uitgevoerd werden van eind oktober tot begin december 2009 (eigen vertaling)."

De Raad stelt vast dat de CEDOCA nota in essentie de besluiten overneemt van de bovenvermelde studie en wijst op de problemen die er in aangehaald worden en wijst op de bekommernis van UNHCR

in dit verband (p. 1).” Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 februari 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 9 april 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 februari 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, daar zij in Hongarije over geen enkele materiële hulp beschikt en de Somalische gemeenschap op systematische manier gediscrimineerd wordt aldaar. Zij stelt eveneens meer actuele stukken toegevoegd te hebben aan haar verzoek tot horen, daar in de beschikking werd gesteld dat de informatie fragmentarisch en niet actueel was: het betreft twee stukken van 2012, waarbij zij specifiek verwijst naar stuk 1, pagina's 27-29, waarin uitdrukkelijk gespecificeerd wordt dat de toestand van Somali in Hongarije zeer problematisch is.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij erkend is als vluchteling in Hongarije en geen moeite gedaan heeft zich te wenden tot de Hongaarse autoriteiten om bescherming te vragen en dat de verwijzing naar algemene verslagen niet volstaat.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de

minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins weerlegd. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 april 2013, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 25 februari 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

Vooreerst dient erop gewezen dat waar de verzoekende partij stelt in antwoord op voormelde beschikking, - meer bepaald omdat in de beschikking werd gesteld dat de informatie fragmentarisch en niet actueel was -, actuele stukken toegevoegd te hebben aan haar verzoek tot horen, met name twee stukken die dateren van 2012, waarbij zij specifiek verwijst naar stuk 1, pagina's 27-29, ter staving van de omstandigheid dat de toestand van Somali in Hongarije zeer problematisch is, de Raad slechts kan vaststellen dat de verzoekende partij deze stukken, - waarbij het eerste stuk waarnaar zij specifiek verwijst overigens dateert van februari 2012, terwijl zij slechts beroep instelde op 25 juni 2012 -, slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar vraag tot horen van 28 februari 2013 bijbrengt. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement. De Raad duidt er dan ook op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de in bijlage van het verzoek tot horen van 28 februari 2013 gevoegde stukken, worden om die reden ambtshalve uit de debatten geweerd. Bovendien dient hierbij evenzeer herhaald dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten en dat ook het betoog ter terechtzitting dit niet vermag te doen.

Wat betreft de door de verzoekende partij ter terechtzitting aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald omdat zij in Hongarije over geen enkele materiële hulp beschikt en de Somalische gemeenschap op systematische manier gediscrimineerd wordt aldaar, wordt erop geduid dat er in voormelde beschikking, onder meer, reeds uitdrukkelijk op werd gewezen dat het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nut kan opleveren. Zo werd erop gewezen dat de verzoekende partij de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt, daar zij bij het aanklaarten van de opvang van Somalische vluchtelingen in Hongarije louter verwijst naar een rapport van UNHCR van 2010, doch geen enkel element bijbrengt. Er werd op geduid dat dit verslag niet als een recent verslag kan beoordeeld worden, omdat het betrekking heeft op feiten uit 2009 en in het rapport zelf wordt aangegeven dat het geen grondige studie betreft van het fenomeen van dakloosheid van vluchtelingen in Hongarije of van de oorzaken ervan. Daarenboven wordt opgemerkt dat de verzoekende partij hetzelfde argument in haar asielaanvraag heeft aangevoerd en wordt gewezen op hetgeen hieromtrent in het arrest met nummer 80 768 van deze Raad van 26 april 2012 waarbij de

verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wordt aangegeven: *“De verwerende partij betwist niet dat er zich problemen kunnen voordoen met betrekking tot erkende vluchtelingen in Hongarije, maar dat de essentie in de zaak van verzoeker er in bestaat dat hij zich niet heeft gewend tot de Hongaarse autoriteiten alvorens zich te wenden tot de Belgische asielinstanties Verder wijst de Raad erop dat het rapport dat van maart 2010 dateert uitdrukkelijk stelt dat het maar een beperkte draagwijdte heeft (p. 1): “Dit rapport wil geen grondige analyse geven van het fenomeen van de dakloosheid van vluchtelingen in Hongarije of van de oorzaken ervan. Het is een poging om een snapshot te bieden van de situatie van sommige vluchtelingen, voornamelijk Somalis, die geen adequate huisvesting hadden in Budapest, en dit naar aanleiding van een onderzoek gedurende zes weken op het einde van 2009. Verder onderzoek is noodzakelijk om het fenomeen te begrijpen, de implicaties ervan en hoe het andere vluchtelingengemeenschappen betreft. Het onderzoek is gebaseerd op vijftien diepte-interviews met individuele dakloze vluchtelingen in Budapest , die uitgevoerd werden van eind oktober tot begin december 2009 (eigen vertaling).”* De beschikking geeft eveneens aan dat deze Raad in voornoemd arrest tevens heeft vastgesteld dat de CEDOCA-nota in essentie de besluiten overneemt van de bovenvermelde studie, wijst op de problemen die erin aangehaald worden, alsook op de bekommernis van UNHCR in dit verband. Bij het louter (herhaaldelijk) aanvoeren als zou de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schenden, daar zij in Hongarije over geen enkele materiële hulp beschikt en de Somalische gemeenschap op systematische manier gediscrimineerd wordt aldaar, gaat de verzoekende partij aldus geheel niet in op, en geheel voorbij aan de in de beschikking opgenomen grond, noch weerlegt zij deze.

In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

De verzoekende partij gaat niet in op de overige in de beschikking opgenomen gronden.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 25 februari 2013 opgenomen gronden ten aanzien van het enig middel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET